

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **Q. T. T.**, narozený dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2023, č. j. MV-130191-5/SO-2023,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2023, č. j. MV-130191-5/SO-2023, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 3. 2023, č. j. OAM-3662-15/TP-2022. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 83 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neboť závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Žalobce se současně předmětnou žalobou domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 28. 2. 2022 podal žádost o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v Evropském společenství na území. O této žádosti mělo být rozhodnuto bez zbytečného odkladu, tedy nejdéle do 30 dnů, avšak prvostupňové rozhodnutí, kterým byla jeho žádost zamítnuta s odůvodněním, že závažným způsobem narušil veřejný pořádek, bylo vydáno až dne 17. 3. 2023. Dále uvedl, že teprve dne 7. 9. 2022 byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 518/2021-1765, pravomocně uznán vinným ze spáchání přečinu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry, a to v pozici pomocníka, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, který byl podmíněn odložen na zkušební dobu 1 roku.
3. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to v tom, že žalovaný s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu teoreticky vymezil, k čemu by měl při výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku přihlížet, avšak toto vymezení nijak nepřenesl na konkrétní případ žalobce. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné hodnocení smyslu a účelu ustanovení zákona týkajících se úpravy institutu právního postavení dlouhodobého rezidenta v Evropském společenství na území, natož jakékoliv vyhodnocení okolností jejího vzniku či původu. Namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce není doživotně diskvalifikován z možnosti získat právní postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta a v případě další žádosti bude hodnoceno, zda žalobce dál vedl žádný život a zda již uplynula dostatečná doba od jeho osvědčení se, avšak neuvedl, co lze považovat za dostatečnou dobu. V napadeném rozhodnutí žalovaný rovněž uvedl, že pro zamítnutí žádosti postačí, že cizinec v minulosti narušil veřejný pořádek, ale není třeba, aby bylo odůvodněno nebezpečí, že se porušení dopustí i v budoucnu. Dle žalobce tyto dva odstavce stojí proti sobě a bez bližšího odvodnění nemohou vedle sebe obstát. Nevymezení pojmu dostatečné doby považoval žalobce za nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jaké skutečnosti při stanovení této doby považuje žalovaný za rozhodující, což je v rozporu se zákazem libovůle orgánu veřejné moci.
4. Žalobce namítal, že žalovaný neřešil individualizovaný a zcela konkrétní případ žalobce, nýbrž v odůvodnění napadeného rozhodnutí použil pouhé obecné vzorové formulace, což je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 6 A 83/2021-39, kterým bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozhodnutí žalovaného v obdobném případě a které obsahovalo zcela totožné odůvodnění.
5. Dle žalobce žalovaný taktéž neprávne zjistil skutkový stav věci. Měl za to, že k § 83 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“) měl žalovaný přistupovat materiálně v souladu se smyslem a účelem této právní úpravy a nikoli striktně formálně. Podotkl, že žalovaný disponuje přístupem do evidenčních systémů veřejné správy, ve kterých jsou veškerá protiprávní jednání osob evidována. Pokud žalovaný měl pochybnosti o tom, že se žalobce ve zkušební době osvědčil, mohl si tuto skutečnost ověřit u příslušného soudu a tím doplnit dokazování, přerušit řízení do okamžiku formálního deklaratorního výroku o osvědčení či eventuálně vyzvat žalobce, aby doložil písemnost o tom, že se osvědčil. Žalovaný ovšem nic takového neučinil a jen velmi krátce po uplynutí zkušební doby rozhodl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Žalobce dále namítal, že správní orgány nesprávně vymezily pojem porušení veřejného pořádku závažným způsobem a rovněž jej nesprávně aplikovaly na konkrétní případ žalobce. Konstatoval, že obě správní rozhodnutí se opírají výlučně o skutečnost, že spáchal úmyslný trestný čin, avšak se nijak nezabývaly povahou a závažností trestného činu (a to nejen typově, ale i konkrétně ve vztahu k jednání, z něhož byl uznán vinným) ani uloženým trestem. Žalobce připomněl, že dle trestního zákoníku se trestné činy podle své závažnosti dělí na zločiny a přečiny. Uvedl, že jednání, pro které byl odsouzen je přečinem, který je společensky nejméně závažným trestným činem, a to v postavení pomocníka a nikoli přímého pachatele. Byla mu udělena nejnižší reálně uskutečnitelná výměra trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem na nejnižší možnou zákonnou dobu. Podotkl, že příslušný trestní soud svým rozhodováním implicitně rozhoduje o tom, jak závažné porušení veřejného pořádku spatřuje v jednání pachatele. Dále uvedl, že výklad žalovaného, dle kterého je jeho jednání zvláště závažným narušením veřejného pořádku je rozporný se zjištěným skutkovým stavem. Za zvláště závažné narušení veřejného pořádku lze podle žalobce považovat jen narušení těch nejelementárnějších principů, na nichž musí celá společnost bezvýhradně trvat, což mohou být pouze ty nejzávažnější a obecně nejzávažnější činy, například trestný čin vraždy, terorismus nebo činy ohrožující demokratický právní stát. Dodal, že od spáchání trestného činu, za který byl odsouzen, uplynulo více než 7 let, přičemž před i po jeho spáchání vedl řádný život.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul průběh správního řízení. Odmítl žalobní námitky a odkázal na spisový materiál a na napadené rozhodnutí. Dodal, že žaloba neobsahuje žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky na odůvodnění rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vyjádřil přesvědčení, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 26. 3. 2024 právní zástupce žalobce setrval na argumentaci uplatněné v žalobě. Zdůraznil především svůj názor o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 5 Tdo 655/2023-1866, jímž byl zrušen rozsudek krajského soudu, kterým byl žalobce uznán vinným z přečinu, v němž správní orgány shledaly narušení veřejného pořádku žalobcem závažným způsobem. Ačkoli se jedná o skutečnost, k níž došlo až po podání žaloby, resp. po rozhodnutí správních orgánů, měl zástupce žalobce za to, že s ohledem na skutečnost, že bylo zrušeno podkladové rozhodnutí, je třeba k této skutečnosti přihlídnout. Navrhl, aby soud provedl důkaz tímto usnesením a pro podporu svého názoru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017.
9. Žalovaný se k jednání nedostavil, vyslovil souhlas s jednáním v jeho nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet i bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 28. 2. 2022 podal žalobce již druhou žádost o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území. Správní orgán prvního stupně obstaral podklady pro rozhodnutí, mj. i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 12. 2021, č. j. OAM-17043-18/TP-2021, jímž byla první žádost žalobce zamítnuta, z důvodu, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Následně dne 7. 3. 2023 vydal správní orgán právního stupně rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Podle § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*ministerstvo v rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu přizná cizinci právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území (dále jen "rezident na území"), jestliže cizinec a) splnil ke dni podání žádosti podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území (§ 68), b) nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek nebo neohrozil bezpečnost státu nebo jiného členského státu Evropské unie a c) prokázal zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 71*“.
14. Dle článku 6 odst. 1 Směrnice 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, mohou členské státy zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu.
15. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný pojem závažné narušení veřejného pořádku nepřenesl na konkrétní případ žalobce a nijak nevymezil, co považuje za dostatečnou dobu. Žalovaný se důvody, proč jednání žalobce posoudil jako závažné narušení veřejného pořádku, zabýval především na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v případě žalobce sice uplynulo cca 7 let od spáchání trestného činu, avšak pravomocně byl odsouzen až ke dni 7. 9. 2022, tedy od pravomocného odsouzení uplynul cca pouze 1 rok. Konstatoval, že žalobce se trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen, dopustil nejméně v období od 20. 9. 2015 do 20. 1. 2016, jednalo se o trvající trestnou činnost, a zároveň se na této trestné činnosti podílelo více osob, což zvyšuje závažnost trestné činnosti. Vzhledem k tomu je nutné, aby žalobce po relativně dlouhou dobu nevykazoval žádné excesy. Žalovaný rovněž uvedl, že s ohledem na spáchaný čin, uložený trest a délku zkušební doby, která uplynula ke dni 7. 9. 2023 (přičemž ke dni vydání napadeného rozhodnutí měl žalobce nadále záznam ve výpisu z evidence rejstříku trestů), nejsou naplněny podmínky dle ustanovení § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že se žalovaný případem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce zabýval dostatečně a v napadeném rozhodnutí vyjádřil své úvahy o tom, z jakého důvodu považuje v jednání žalobce narušení veřejného pořádku závažným způsobem, přezkoumatelným způsobem.

16. K námitce nevymezení pojmu dostatečné doby soud podotýká, že tento pojem žalovaný použil v souvislosti s případnou další žádostí žalobce, kdy uvedl, že správní orgán prvního stupně bude hodnotit, zda žalobce vedl řádný život a zda již uplynula dostatečná doba od spáchání trestného činu, resp. od osvědčení se. V rámci posuzování aktuální žádosti žalobce však žalovaný nijak nehodnotil délku doby, který uplynula od osvědčení žalobce, neboť žalobce se k datu vydání napadeného rozhodnutí neosvědčil. Žalovaný tedy nemusel odůvodňovat kritéria pro stanovení dostatečné doby, neboť ji v projednávané věci nijak neaplikoval.
17. Soud v této souvislosti dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
18. Soud rovněž nepřisvědčil namítané vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí. Soud předně uvádí, že oběma konstatováními, která žalobce považuje za vzájemně rozporná, reagoval žalovaný na odvolací námitku, dle které trestní jednání, jehož se žalobce dopustil již není aktuální. V této souvislosti žalovaný toliko konstatoval, že § 83 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců mluví do minulosti, tedy že je hodnocena minulost žadatele o postavení rezidenta. Dále se podrobně vyjádřil k aktuálnosti hrozby ohrožení veřejného pořádku, kdy dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále poznamenal, že žalobce není doživotně diskvalifikován z možnosti získat právní postavení rezidenta a že není vyloučeno, aby další žádosti žalobce bylo vyhověno, neboť bude hodnoceno, zda žalobce vedl řádný život a zda již uplynula dostatečná doba od spáchání trestného činu, resp. od osvědčení se. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí defacto uvedl, že v případě posuzování splnění podmínky stanovené v § 83 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zkoumána minulost žadatele, tedy doba před podáním žádosti a současně poznamenal, že skutečnost, že aktuální žádosti žalobce nebylo vyhověno, neznamená, že by jeho případná další žádost nemohla být kladně vyřízena, přičemž při jejím posuzování bude zkoumáno, zda k datu rozhodnutí o této

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žádosti uplynula dostatečná doba od osvědčení žalobce a zda během ní vedl žalobce řádný život. Tato tvrzení žalovaného jsou dle názoru soudu srozumitelná a nikterak si vzájemně neodporují.

19. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí a vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobní námitky směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak byly soudem shledány nedůvodnými.
20. K argumentaci žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 6 A 83/2021-39, soud uvádí, že závěry v nich vyjádřené nejsou na daný případ přiléhavé. Mezi oběma případy totiž existují podstatné skutkové odlišnosti. V případě řešeném Městským soudem v Praze byl žalující cizinec odsouzen trestním příkazem dne 13. 10. 2014 za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jenž mu byl podmíněně odložen s uložením zkušební doby v trvání 24 měsíců. Následně dne 20. 11. 2018 pak bylo rozhodnuto, že se žalobce osvědčil. O žádosti žalujícího cizince tedy bylo rozhodováno v době cca 2 let od té doby, co se žalobce osvědčil. V nyní projednávané věci však bylo o žádosti žalobce rozhodnuto dne 20. 9. 2023 tedy v době, kdy žalobci teprve velice krátce uplynula zkušební doba, a ještě nebylo rozhodnuto o tom, že se osvědčil.
21. Dále se soud zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť dle žalobce měl žalovaný k § 83 odst. 4 trestního zákoníku přistupovat materiálně a pokud měl pochybnosti o tom, že se žalobce ve zkušební době osvědčil, tak si měl tuto skutečnost ověřit.
22. Hlavním kritériem při zjišťování skutkového stavu v rámci správního řízení je zásada materiální pravdy vyjádřená v § 3 správního řádu, dle níž musí správní orgán postupovat tak, aby byl stav věci zjištěn dostatečným způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. Za zjištění skutkového stavu věci je tak primárně odpovědný správní orgán, který opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15).
23. V rámci zjišťování skutkového stavu věci, tedy i skutečnosti, zda se žalobce osvědčil, si správní orgán prvního stupně jako podklad svého rozhodnutí opatřil výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR k osobě žalobce ze dne 19. 5. 2022, informaci k osobě žalobce z cizineckého informačního systému ze dne 19. 5. 2022 a ze dne 1. 3. 2022, rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce ze dne 7. 12. 2021, č. j. OAM-17043-18/TP-2021, rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 8. 2021, č. j. 5 T 40/2017, informace o průběhu trestního řízení vedeného pod sp. zn. 4 To 518/2021 a sp. zn. 5 T 40/2017 ze dne 18. 5. 2022 a opis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 1. 3. 2022. V rámci odvolacího řízení žalovaný opatřil výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR k osobě žalobce ze dne 22. 8. 2023, opis z evidence rejstříku trestu žalobce ze dne 22. 8. 2023 a výpis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 20. 9. 2023. Z nejnovějšího výpisu z evidence rejstříku trestů založeného ve správním spise, který byl pořízen dne 20. 9. 2023, tj. ke dni vydání napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl odsouzen pro úmyslný trestný čin, přečin dle § 252 odst. 1 trestního zákoníku, a to k podmíněnému trestu odnětí svobody v déle 12 měsíců, přičemž zkušební doba byla stanovena do 7. 9. 2023.
24. Podle § 83 odst. 1, 3 a 4 trestního zákoníku jestliže podmíněně odsouzený vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám, vysloví soud, že se osvědčil; jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že se trest vykoná. Neučinil-li soud do

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí podle odstavce 1, aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu, má se za to, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Bylo-li vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, anebo má-li se za to, že se osvědčil, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.

25. Z citovaných ustanovení trestního zákoníku vyplývá, že pro závěr o osvědčení odsouzeného je třeba buď rozhodnutí soudu o osvědčení nebo vznik fikce, že se podmíněně odsouzený ve zkušební době osvědčil. Předpokladem vzniku fikce, že se podmíněně odsouzený ve zkušební době osvědčil, je, že uplynula zkušební doba, a ještě další rok po ní a soud nerozhodl podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku, a to ani nepravomocně o osvědčení, přičemž podmíněně odsouzený na tom neměl vinu. V daném případě je nesporné, že soud o osvědčení žalobce (minimálně do vydání napadeného rozhodnutí) nerozhodl. Přestože žalobci uplynula zkušební doba dne 7. 9. 2023 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 9. 2023, je evidentní, že dosud nenastala fikce, že se podmíněně odsouzený ve zkušební době osvědčil. K tomu je třeba dodat, že správním orgánům nepřísluší zkoumat, zda podmíněně odsouzený splnil podmínky podmíněného odsouzení a nahrazovat tak činnost (trestního) soudu. Okolnosti týkající se průběhu zkušební doby nemohou správní orgány řešit ani jako předběžnou otázku. Pro rozhodnutí správních orgánů byla rozhodující skutečnost, že spáchání uvedeného trestného činu žalobcem je nadále vedeno ve výpisu z rejstříku trestů, a je třeba uzavřít, že se žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí neosvědčil. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že žalovaný skutkový stav ohledně skutečnosti, zda se žalobce osvědčil, zjistil dostatečně a tato námitka tudíž není důvodná.
26. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného vymezení pojmu porušení veřejného pořádku závažným způsobem.
27. Pojmem závažného porušení veřejného pořádku se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle něhož *»při výkladu pojmů "veřejný pořádek", resp. "závažné narušení veřejného pořádku", používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.«*
28. Soud v této souvislosti konstatuje, že samotné odsouzení pro trestný čin sice samo o sobě nemusí znamenat závažné ohrožení veřejného pořádku, na druhou stranu závažné ohrožení veřejného pořádku nemusí vždy naplňovat skutkovou podstatu některého z trestných činů. K danému závěru dospěl i rozšířený senát NSS v již citovaném usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ve kterém uvedl: *„Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“*
29. Soud názoru žalobce, že jeho jednání není závažným narušením veřejného pořádku nepřisvědčil. Žalobce byl odsouzen za spáchání trestného činu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry dle § 252 odst. 1 trestního zákoníku. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 9. 2022, č. j. 4 To 518/2021-1765, vyplývá, že za jinou osobu uzavřel s další obžalovanou smlouvu o podnájmu nebytových prostor, a to části baru King v Kadani, do které bylo umístěno 8 výherních hracích přístrojů, přičemž žalobce umožnil vstup do této části baru a hraní na těchto přístrojích registrovaným osobám (na základě předložení občanského průkazu a vyplnění registračního formuláře), ačkoliv Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z předchozí zkušenosti s provozováním výherních hracích přístrojů byl obeznámen s právní úpravou zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Tyto výherní přístroje byly provozovány bez povolení a v rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Kadaň č. 5/2014, o zákazu provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her, kterou bylo na celém území Kadaně provozování výherních hracích přístrojů zakázáno. Soud podotýká, že provozování výherních přístrojů (především nelegálního jako v případě žalobce) je činností, která může vést k rozvoji herní závislosti tzv. gamblerství. Tato závislost má negativní vliv na postiženou osobu i osoby v jejím okolí, může vést ke kriminalitě a k narušování veřejného pořádku. Skutečnost, že gamblerství je jednoznačně negativní fenomén, který narušuje veřejný pořádek a zhoršuje bezpečnost, uznává judikatura jak Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 As 32/2006-56), tak Ústavního soudu (viz např. nález ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10). Soud má tedy za to, že jednání žalobce lze označit za závažné narušení veřejného pořádku, přičemž není rozhodná výše trestu, která mu byla za trestný čin udělena.

30. Na uvedeném závěru nemůže změnit nic ani skutečnost, že Nejvyšší soud v průběhu tohoto soudního řízení v trestní věci žalobce zrušil rozsudek krajského soudu, jímž byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce argumentoval rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 211/2017-88, v němž rozšířený senát vyslovil právní větu, že v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud pochopitelně tento závěr nikterak nerozporuje. Žalobce ovšem přehlédl souvislosti a důvody, které k takovému závěru Nejvyšší správní soud vedly. Nejvyšší správní soud totiž k závěru o legitimním prolomení zásady stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. dospěl na základě přesvědčení, že ustoupení od této zásady a zohlednění zrušení podkladového rozhodnutí v rámci soudního přezkumu, je v zájmu spravedlivého řešení věci. V dané věci by však prolomení zásady stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. k spravedlivému řešení věci nevedly, když o dovolání proti odsuzujícímu rozsudku krajského soudu rozhodl Nejvyšší soud zrušujícím usnesením na základě dovolání podaného nejvyšším státním zástupcem v neprospěch žalobce jakožto obviněného a závěr o tom, že se žalobce dopustil svým jednáním (popsaným v bodě 29. tohoto rozsudku) závažného narušení veřejného pořádku, nebyl zrušujícím usnesením nikterak zpochybněn. Soud tedy dospěl k závěru, že v daném případě není důvodu pro prolomení zásady stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť by to nevedlo ke spravedlivému vyřešení věci, a proto neprovedl důkaz usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 5 Tdo 655/2023-1866, které bylo vydáno v průběhu tohoto řízení.
31. Pokud žalobce namítal, že se správní orgány nezbyvaly povahou a závažností žalobcem spáchaného trestného činu, pak soud konstatuje, že závažností trestného činu se žalovaný zabýval, když uvedl, že trestná činnost trvala určitou dobu a podílelo se na ní více osob, což zvyšuje její závažnost. Ani tato námitka tudíž není důvodná.
32. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 26. března 2024

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.